

pospešuje gospodarstveni poduk in napredek kmetskega ljudstva v milej nam slovenske domovini sredi lepe Avstrije po znanem geslu:

Vse za vero, dom in cesarja.

Gospodarske stvari.

Češplja. (*Prunus domestica*).

M. Kje je češplja prav za prav doma, se ne da do gotova dognati. Pri nas se nahaja divje ob plotih in v grmovji in na nerodovitnih tleh blizu vasi. Tu raste ko trnjast, trščat grm, sajena pa in obdelovana po vseh naših pokrajinah v prav različnih zemeljskih razmerah. Nekateri poročajo, kakor da bi jo bili na Nemško ob Renu še le leta 1196 po koščicah iz Moreje na Grškem prinesli in zasadili. Po Slovenskih krajih je gotovo starejša in prej ko ne že z današnjimi prebivavci sem zaplojena. Češplja hoče imeti zavetno lego in skoraj v vsaki zemlji stori. Češplja je prav domače sadno drevo, zato se pa tudi po pravici imenuje po latinski „domestica“, t. j. domača. Le blizu človeka in blizu človeškega domovanja najbolje stori in rodi. Po odprtih, vetrovnih krajih sicer tudi še raste pa le redkokedaj kaj rodi.

Zaploja se po koreninskih izrastkih, ki se morajo na svojem mestu porezovati, dokler da dosti močni postanejo za presajanje. Pa tudi koščice sadé, kar se mora po jeseni goditi. Da koščice požanó, se morajo poprej v gnojnici namakati in le prav plitvo jih gre posejati, da morejo zrakovine na nje delovati in koščicam sklepe odpreti. Da si pa tudi nekteri posejanje koščic priporočajo in hvalijo kot dobro in primerno, vendar se pa mora reči, da v obče ne velja dosti. Navadno izrastejo iz koščice trščati in trnjasti debliči, ki včasih revni drobni sad nesó. Zato ostane zaplojanje po koreninskih izrastkih še vedno najboljšo, samo je treba take izrastke podreti in jih v dobro prst v drevnici posaditi, kjer se potem tako dolgo pustè in obrezujejo in obdelujejo, dokler da so za presajanje na določeno mesto.

Najlepša češpljeva drevesa se izredé, ako se mladi, jedno- ali dveletni koreninski izrastki v drevnico posadé in tam po drevesničnih naukih in vrtnarskih pravilih vzrejajo. Napaka, da spet koreninske izrastke poganjajo, izvira od krive in napačne posaditve. Laska češplja, kakor tudi druge sorte sploh, se najbolje in najzanesljivejše zaredé po okuliranju na slive, po čem še tudi to dobro lastnost dubijo, da kmalu rodovitne postanejo. Kako se sploh s tem sadnim drevesom ravna, je tako občno znana reč, da ni treba o tem še nadalje govoriti.

Sliva pa je brez vsega ugovora po trsu najvažnejša sorta sadja, katero imamo. Ona se da prav lahko zarediti, kmalu rodi, njeni sad je dober in zdrav in se da na veliko načinov v hasek obrniti. Na Nemškem ob Renu, Nekarju in Menu

se vsako leto, kedar češplje obrodijo, veliko tisoč centov češpelj posuši in potem na Holandeško proda. Ravno tako se jih neizmerno veliko v sode nabaše in iz njih slivovica žge. Sušiti češplje bi bilo pač tudi našim kmetovavcem nasvetovati in si tako pridelek v boljši denar spraviti. Slivovice se sicer tudi pri nas dosti iz češpelj nažge.

(Dalje prih.)

Kako podgane (štakore) loviti? V prazen polovnjak se položi na sredino opeka (cegelj) po koncu. Potem se prilije toliko vode, da gornji konec opeke le malo iz vode moli. Polovnjak se pokrije z debelim papirjem, kateri se v podobi križa razreže in papirni konci kvišku pripognejo. Na te konce se dene piča, katero podgane rade imajo, in da zamorejo do nje priti, se k polovnjaku prikloni vozka deska; po tej deski pride podgana do nastavljene piče, in pade v polovnjak. Tukaj splava na suhi konec opeke. V kratkem pride druga podgana, ktera se tudi v polovnjak spolzne. Te dve podgani se zdaj v polovnjaku začnó griziti, ker vsaka bi rada na suhem koncu opeke se zdržala, vendar pa je le za eno prostora. Vsled nasprotne borbe ena mrtva obleži, pa tudi druge so med tem privabljene, ktere ravno tako v vodo popadajo, in borba za suhi konec opeke se znóvič prične, dokler se podgane med seboj ne pokončajo.

„Pr. Ldwrt.“

Dopisi.

Iz Maribora. (Okrajni zastop) še se ni znebil svojega Seidla in jegovih mnogoletnih prijateljev v odboru, čeravno so novoizvoljeni zastopniki dne 27. nov. 1879. skoro vsi prišli v Maribor na poziv okrajnega glavarja. Bila je občutljiva zima. Zato smo se res čudili, da so razun grofa Nugenta vsi od Slovencev nasvetovani in voljeni zastopniki prišli: g. Mihelič iz sv. Lovrenca v puščavi, g. Korman iz Kumena, g. Karničnik iz Ruš, g. Robič iz Lembaha, g. Vajksl iz Cvetkovec, g. Mohorko iz Orehove vesi, čeravno je še nekoliko reva bolehal, g. Gert iz Frajhama, g. Ramuta od sv. Martina, g. Fluber od sv. Petra, g. Vračko od sv. Marjete, g. Jožef Vajngerl iz Gačnika, g. vitez Tarnawiecky od Mure, g. Lerber od sv. Ilja, g. Ferline iz Svičine in g. Sikar iz Selnice ob Dravi, skup 15, katerim so se pridružili v Mariboru stanujoči g. Kodela, g. Simon Paul, g. dr. Sernee, g. dr. Radaj in g. Bindlehner, skup 20, tedaj ravno polovica. Vkljub tolikej skrbljivosti pa vendar niso skoro ničesar opravili. Kdo je bil temu kriv? Zagrizeni sovražniki vsakega porazuma in spravedljivosti med nemškim in slovenskim narodom na Štajerskem, mariborski nemci in nemškutarji, med temi na prvem mestu znani državni poslanec g. dr. Duhatsch, ki, namesto da bi v državnem zboru se potegoval za koristi svojih volilcev, doma v Mariboru starej Seidlovej gardi dvori in jo hrabri v

jalovem in naposled celó otročajskem naporu zoper Slovence. Bilo je pa tako: vpríčo okrajnega glavarja so izvolili sprva v večini navzoči nemškutarji dr. Schmiedererja v komisijon kot predsednika, dr. Radaja kot podpredsednika in dr. Duhatscha kot zapisnikarja. Prvo je, da se volitve novih zastopnikov kot veljavne pripoznajo, kar se tudi hitro in brez ugovora zgodi: gledé onih, ki so izvoljeni v mestu, v skupini velikih posestnikov in velikih obrtnikov. Toda gledé itak ubogih in zbeganih kmetov je dr. Lorber, eden izmed najbolj znanih dohtarjev mariborskih, našel velikansko dlako ter poudarjal, da je izvolitev vseh 10 mož iz kmetске skupine neveljavna in da morajo kmetje zopet voliti. (No, dohtarji, kakor so dr. Duhatsch, dr. Lorber itd. se še niso navolili večnih volitev, a kmetje smo jih uže do grla siti). Zakaj bi pa bila neveljavna? Zato, ker predstojnik v Rančah ni utegnil iti volit in je namesto sebe poslal srenjskega odbornika Domadenika, in ta je volil narodno. Ali bi g. Lorber jednako ognjevitó bil zoper Domadenika, ako bi bil ta oddal zeleni listek in volil nemčurski, morebiti „voterja“ Wretzelna? Dosedanje skušnje nasproti govorijo! Znamo, da so nemškutarji velikanske kamele mirno in hladnokrvno pozrli, med tem, ko so pri Slovencih mušice precejali. Tako je tudi sedaj dr. Lorber dalje ugovarjal rekoč: da je nekdo izmed komisijona vzel volilnemu moževi beli listek iz rok, namesto da bi ga bil sam na mizo položil. Volitve v skupini kmetске so torej neveljavne, dejal je dr. Lorber. Temu je na prošnjo dr. Serneca ugovarjal okrajni glavar sam, ker je rekel, da je prišlo 131 mož volit; če odštejemo glas Domadenikov, ostane še 130 veljavnih in je torej izvolitev g. Ramute in g. Ferlinca, ki sta dobila vsak po 67 glasov, vsakako veljavna, ker imata vsak 66 veljavnih glasov, torej 1 glas več nad polovico vseh. Zastran drugega ugovora opomnil je okrajni glavar, da postava veleva vsakega volilca po imenu izklicati in ga opomniti, naj voli, ne veleva pa, da bi moral vsak svoj volilni listek lastnoročno na mizo djati. Toda dr. Lorber s tem ni bil zadovoljen in je stavil predlog: naj se volitve v kmetске skupini kot neveljavne zavržejo. Dr. Duhatsch je še tirjal naj se glasuje po imenih. To se zgodi in dr. Lorberjev predlog je bil zavržen z 20 proti 17 glasov. Nemškutarji so se sedaj tako razsrdili, da so jezni pobrali šila in kopita in hajdi skoz dveri mahnili tavun iz dolgo jim znane in priljubljene „trdnjave“ imenovane: „Marburger-Bezirksvertretung“. Zaostalo je v dvorani 20 narodnih zastopnikov. Ti so sedaj hoteli izvoliti novega načelnika (namesto Seidla) in jegovega namestnika (namesto Girstmajerja staršega) in novi odbor. Ali postava tega ne dopušča prvokrat. Ta veli, da prvokrat mora več, kakor polovica vseh biti navzočih; naših pa je bilo samo 20 zbranih. Zakrivil je to grof Nugent, ki ni prišel, ampak odložil posel okrajnega zastopnika. Naznanil

je to okrajnemu glavarju. To pa ni prava pot. Marveč grof Nugent ima to, da se brani izvolitev sprejeti, okrajnemu zastopu naznaniti. Grof Nugent ni naznanil svoje odpovedi postavno in velja še zmiraj kot izvoljeni ud okrajnega zastopa in torej je trebalo 21 navzočih zastopnikov. Drugače ne smejo sklepati. To so nemškutarji znali in so — pobegnili. Najnaprej so bežali sami dohtarji: dr. Duhatsch, dr. Schmiederer, dr. Lorber, za njimi pa Seidl, Pfriemer itd. Skoro vsi izmed njih so taki, kateri v svojih pisarnicah, štacunah itd. prav radi Slovence vidijo in so večji del svojega bogastva zaslužili in prejeli od slovenskega kmeta. Zato pa je ovi pobeg nemškutarjev z namenom Slovencem prvokrat izvolitev okrajnega odbora zabraniti, močno razžaljiv. Mestnej gospodi so take komedije po ceni, kmeta pa stane daljna in težavna pot mnogo denarja in žrtve. Tega mestni gospodje ne pomislijo, kmetски moževi pa bodo to dobro pomnili. Še pri odhodu je djal star mož: „računi okrajnega zastopa morajo vendar čudni biti, da se nam tako na vse kriplje brani jih v naše roke dobiti“. No, prvokrat se je mestnim gospodom posrečilo, drugokrat ne velja več §. 71 postave za okrajne zastope, ampak §. 38. srenjske postave in torej je v Mariboru dosta, ako pride polovica vseh, t. j. naših 20 zastopnikov. Prišlo pa bude na opetni poziv okrajnega glavarja vseh 20 zastopnikov in bo čista pomelo okrajni zastop ostankov „stare gardo“. Vrlega g. Bindlehnerja so mestni gospodje zarad tega, ker je od Slovencev izvoljen s Slovenci glasoval, kazniti menili s tem, da so ga pri volitvi v mestni zastop izpustili, se pa varajo; g. Bindlehnerju je za to jezo toliko mar, ko za predlanski sneg!

Iz Vojnika. († Najstarejši naš farnik). Kdo pri nas ni poznal krepke osebe, o kateri so srebrnobeli lasje razodevali, da se po nemirnem morju časnega življenja plavajoča ladjica približuje blagemu zavetju brezkončne večnosti! Ta častni starček, to je oče Jurij Gajšek. Dne 25. nov. ga je Gospodar nebes in zemlje poklical na račun, da mu denar neminljivega bogastva izroči kot zasluženó plačilo. Luč belega dneva je pokojnik zagledal pri sv. Juriji blizu Celja. Dolga nit njegovega življenja sega do 8. jan. 1794, in če si ga kedaj vprašal po njegovej starosti, to ti je navadno odgovoril: „Ko sem se ženil, bilo mi je 25 let, a pisalo se je 1818“. Njegov sin, vlč. gosp. župnik Dobrnski, bi ga rad dobil k sebi, toda oče je ostal zvest svojemu izreku: „K totej hiši sem se pripeljal, od iste me bodete nesli“. Poslednje zgodilo se je 27. nov. po poludne. Jurijeva ljubeznjivost in veselost mu je pri sosedih priškrbela splošno ljubezen in spoštovanje. Delal je dobro na tihem, ne zahtevajoč časti in pohvale; rad je opravil vsako daritvo, kar bi mu bilo le mogoče. Življenje pokojnikovo je bogato blagoslovom; lepe lastnosti njegovega srca spravljene so pod gomilo hladnega groba. Bolezni njegovo telo

ni poznavalo; predhodnik blede smrti ga je prikoval na posteljo le toliko, da je kristjan pripravil se za bližnje potovanje. Kita njegovih prijateljev in znancev (med ostalimi 11 duhovnikov) izkazala mu je rečenega dne zadnjo čast, da se za ta svet poslovi od njega ter zemske ostanke izroči krilu matere zemlje. Vsemogoči bodi mu blag in milostljiv sodnik, podeli mu večni mir v svojem kraljestvu. S pokojnikom zasuli smo truplo tržana po volji božji.

Iz celjske okolice. (Kmetijska podružnica) nas je po zanimivem načrtu povabila k seji dne 22. nov. 1879. Sošlo je se precej udov. Predsednikov namestnik g. dr. Ipavc nam je naznanil odstop dosedanjega predsednika g. viteza plem. Berksa. Zatem je g. Julij Hanzel, adjunkt na mariborske vinorejske šoli, obširneje govoril o kletarstvu, kakoršno sodi za naše razmere. Med celim govorom pa ni bilo besede, ki bi merila na umetno vino, koje nekateri časniki, posebno vinorejski, čudno izvrstno zagovarjajo, in celo trdijo, da ga sploh ni. Spretno nam je g. adjunkt razložil vinske dele in njihove raznotere lastnosti; prepričal nas je, da dendenes se ne da več misliti umno kletarstvo brez termometra in barometra. Ta imata biti nam glavno kazalo, prvi med kisanjem, drugi pred pretakanjem. Pokazal nam je, kako se po celo narurnej poti najhitrejšje priredijo najboljša vina. Želeti bi pač bilo, da bi kmetje po od g. adjunkta razloženem načinu svoja vina za prodajo sposobna delali. Omenim, da nas je g. adjunkt letos že edenkrat obiskal ter razlagal o sadjereji. Tudi je obljubil skoro zopet priti, da nam pojasni razumno rezanje trsa. Do sedaj je govoril nemški, a trdno se nadejamo, da bo prihodnjič zamogel razlagati slovenski, ker je itak češčine dobro vešč. G. dr. Langer bil je zadržan, ker je imel pri sodnji kot zagovornik opravka, in torej je g. dr. Ipavc govoril o tem, da se tekoče vede onesnažavajo z žaginjem, ki se v nje spušča in tori. Dalje se je razgovarjalo o prošnji do vlade, naj bi se po od goveje kuge obiskovanih krajih dače ne iztirjevale po sili, in naposled o predlogu, naj bi se med ljudstvo razširile knjižice s podukom o govejej kugi v nemškem pa tudi slovenskem jeziku. Zadnji dve zadevi so enoglasno sklenoli izročiti v izvršitev slavnemu odboru družbe kmetijske v Gradcu. Dostavek uredništva: o predlogu g. dr. Kočevarja zastran uravnavanja Savinjske struge blagovolijo čest. bralci pogledati v dopis iz Celja!

Iz Celja. (Raznoterosti). V poslednji številki „Slov. Gosp.“ ste naznanili, da bo novo celjsko pokopališče stalo na 2500 fl. To sporočilo potrebuje sledečega dostavka. Za celjsko faro se napravlja dvoje novih pokopališč, in sicer za občino celjske okolice v Gaberji, na prijaznem homcu „gavge“ imenovanem, in to pokopališče se ima prirediti za 2500 fl. Celjsko mesto pa dela svoje pokopališče za sv. Jožefom, že v teharski župniji;

ta mirodvor pa bode stal 12.000 fl. V ta namen je celjska hranilnica posodila mestu 12.000 fl. in sicer brezobrestno. Oboje pokopališče se utegne kmalu dogotoviti. Ovo za okolico se bode blagoslovilo; kajti odločil se je na njem poseben prostor, kjer se imajo pokopavati drugoverci. Negotovo pa je, bodeli mesto odločilo na svojem pokopališču tudi tak prostor, ali se bodo tu mrličji vse križem brez razločka na svoje veroizpovedavanje pokopavali; skoraj se nam zdi, da se kaj takega namerava; v tem slučaju pa se tudi pokopališče ne bo blagoslovilo. — Pretečeni teden je spremilo 11 duhovnikov h pogrebu rajnega Jurija Gajšek, tržana vojniškega in očeta velespoštovanega gosp. župnika na Doberni. Pokojni starček je bil v 86. letu svoje starosti, pa do zadnjega črste postave. Naj počiva v miru!

Tukajšnja kmetijska podružnica obhajala je 22. novembra t. l. svoj glavni zbor, v katerem je natančno poročal cesarski svetovalec gospod dr. Kočevar o pomanjkljivem in krivem popravljanju Savinjske struge. To delo je požrlo že mnogo denarja — pa nikjer se še ni dosegel kakšen uspeh. Zato nasvetuje, naj podružnica sama reč vzame v roke in naj se izbere odsek petero udov, ki imajo vse popravljane Savinjske struge, posebno pri Petrovčah, preiskavati ter potem staviti primerne nasvete. V ta odsek so se izvolili gg. Maks Stepišnik, Hausenbichler, Ivan Žuža, dr. Neckermann in Jul. Pogačnik. Želeti je zares, da se vendar enkrat nekaj stori, da ne bo Savinja vedno dalje polja spodjedala in posestnikom grozovite škode napravljala; kajti splavalo je v Donavo že dosta lepih kosov rodovitnih njiv in travnikov. Dotični posestniki imajo pri tem pa še drugo škodo: gruntni davek morajo še vedno plačevati od zemljišča, po katerem zdaj dere Savinja! — Veliko škode je napravil zadnji čas po naših gojzdih sneg; kajti pod njegovo težo se je polomilo in razklalo mnogo celo močnih dreves.

Iz Zdolj. (Letina — cerkev — ura). Letino imeli smo pri nas srednjo; na njivah nam je suša hudo pritiskala, po vinogradih nabrali smo tudi menje od lani, vino je pa veliko boljše. To se vidi uže iz brezštevilnih pijancev. Cena je od 6 do 8 fl. staro vedro. Kupeci hodijo okoli tudi v gosposke obleki pa denarjev nimajo. Varujte se takih! — Pred nekolikimi mesenci si videl tukajšnja farno cerkev še brez vseh podobšin ob zidu. Sedaj je vse spremenjeno. Znani umetnik g. Fantoni nam je našo cerkev kaj lepo zmalal. Farmani se močno veselijo sedaj tako prijazne svoje hiše božje, in so radi pozabili na denarje, kojih so v ta namen blagodušno darovali. Poglavitno skrb imeli so č. g. J. Pajk naš ljubljani župnik, vsa fara jim je za to hvaležna! Še nekaj smo pri cerkvi letos dobili — novo uro v zvonik. Naredil jo je g. Urban Aubl pri št. Vida na Kranjskem. Ura ima kolesa v medenino vkovana in kaže prav

dobro na vse štiri kraje. Bodi vsem, ki enakega dela potrebujejo, omenjeni urar priporočen!

Politični ogled.

Avstrijske dežele. V državnem zboru so poslanci sprejeli postavo o goveji kugi. Vsled te postave se bodo meje proti Rusiji in Rumuniji tako zaprle za goveda, da ne bo mogla goveja kuga več k nam. Ta postava bo veliko koristila našej živinoreji, ker bo cena klavnej živini poskočila. Slovenska poslanca dr. Vošnjak in Pfeifer sta dognala to, da se je v postavo vzel ukaz, da se mora v vseh deželskih jezikih, tedaj pri nas tudi v slovenskem, prebivalcem naznaniti, če se je kde goveja kuga prikazala, a ne samo nemški, kakor se je bilo letos zgodilo pri ptuškem okrajnem glavarstvu. Slovenski poslanec Obreza je vprašal javno brambovskega ministra, zakaj je Jud Abendroth, mož pred kratkim še brez denarjev, dobil pravico prevažanja vojne sprave in živeža v Dalmaciji, kamor je več kmetov iz Kranjskega zvalil z vozi in konji, ki so večjidel v zgubo šli, plačal pa malo ali nič: dolžen jim je 160.000 fl.? Jud je sedaj bogataš, kmetje pa so na beraškeje palici! Minister še ni odgovoril. Sedaj obravnavajo poslanci o velevažnej vojaškeje postavi. Med govorniki je se zglasil tudi slovenski poslanec č. g. Klun. — Novo železnico iz Mürzschlaga v Neiberg so odprli 30. nov. — Slovenski regiment Kuhn št. 17 došel je na Dunaj, kder je od tamošnjih Slovencev bil na kolo-dvoru častno sprejet in dobil na svojo zastavo krasen venec, kakor v Ljubljani. Tirelci dobili so dva nova škofa. V pismu, po katerem sta bila od cesarja imenovana, podpisan je še minister Stremajer. Vrlo verni Tirelci niso zadovoljni, tem bolj zadovoljni kažejo se pa dunajski judovsko-liberalni listi. V gornjem Avstrijskem je deželno katoliško društvo sijajno obhajalo svoj občni zbor; društvenikov šteje 26.000, dohodkov letos 16.000 fl. Linceški škof je bral zahvalno sv. mešo ter sam bil navzoč pri zboru. Konservativni g. dr. Rintelen imenovan je za uda višje državne sodnije dunajske vsled priporočbe od strani državnega zbora. Ogerski minister Szapary je zbolel, t. j. on bo moral ministrovanje odložiti. Obnovljenje nagodbe med Ogersko in Hrvatskim se je razbilo. Hrvati se nečejo Magjarom na veke klanjati. Ta razpor utegne za celo Avstrijo imeti velevažnih nasledkov.

Vnanje države. Naši prusački nemci so se zopet opekli. Vedno so ragljali o zvezi Avstrije z Nemčijo, a sedaj sami priznavajo neprijaznost te Nemčije zoper nas. Kajti dogovori o kupčijskeje nagodbi so se popolnem razbili. Bismark vedno hujske zapira nemaške meje našim pridelkom. On bi nas le rad naščuval v boj zoper Rusijo, da bi on potem oslABLJENO Avstrijo in Rusijo strahoval. Francoska je dosedaj nedeljo svetila, ni se smelo po nedeljah delati. Sedaj je ta postava v zbornici

poslancev zatrta. Freimaurer Maigné je nasvetoval, naj se omenjena postava odpravi. Jegov predlog je bil sprejet. Katoliška Francija tedaj ne bo več nedelje svetila, ker freimaurerji tako hočejo! Španjski kralj je sijajno obhajal svojo poroko s avstrijsko princesinjo Kristino. Chilenci v južnej Ameriki so izbarkali svoje vojake in v krvavej bitki natepli Peruvijance in Bolivijance; kmalu potem se jim je udalo mesto Iquique. Vojska bo menda sedaj končana. Turški sultan je poslal Muktar-pašo v Gusinje in Plavo, da preda to pokrajino Črnogorcem, kakor je bilo v Berolinskem miru dogovorjeno. Nekatero novine so legale, da je bil Muktar od Albancev ubit. To ni res in Črnogorci dobijo v kratkem pokrajine, ki jim pripadajo. Ruske novine izražajo željo, naj bi se Rusi in Poljaci porazumili. Bog daj! Angleži so švedrastega Jakub-Khana v Afganistanu dali zgrabiti in v Indijo odpeljati, kder bo zaprt umrl. Tako so Angleži delati navajeni.

Za poduk in kratek čas.

Središčani in Ormožki grajščaki.

Zgodovinski spominki — posneti iz Središke kronike, katero spisuje M. Sl.

V. Pogodba, ki so njo Središčani z Ormožkim grajščakom l. 1654 v Gradcu sklenoli, se glasi:

„Med blagorodnim gospodom Adamom Štefanom Pete, vitezom v Ormožu, gospodom od Hetes in lastnikom Sudvara, in med njemu podložnim županom in svetovalstvom Središkega trga so nastali raznovrstni prepiri, ki so bili vzrok dolgotrajnih pravnih in splošne razdraženosti. Vse pravde ob enem končati in prepire poravnati, so vsled zapovedi omenjenega gospoda barona župan in svetovalci Središkega trga izmed svoje sredine izvolili Balaža Modrinjak, tačasnega župana, Petra Seinkovič, Marka Lakuš, Mihala Kolarič, Matjaša Bedo, Tomaža Fernik, Ivana Kolarič in vojaka Istvana, naj bi se pogodili in razprtije z dobrim poravnali. Pooblaščenci obeh strank so se potem zjediniili s sledečimi pogodbami:

1. Na Štabenbergovom posestvu zunaj Središkega trga imajo podložni Ormožke grajščine s Središčani vred od sv. Mihala do sv. Jurija pašo; od sv. Jurija do sv. Mihala imajo pa pravico kositi in pasti le Središčani. 2. Akoravno so Središčani tako daleč, kakor Drava meji, si ribičijo celo prisvojili in tamkaj ob meji dozdej tudi lov imeli, ste vendar obe stranki se tako zjediniile, da tržani pravico ribičije in lova zgubijo. Namesto tega njim pa milostivi gospod Pete dovoli, da smejo v Črncu in Ternavi ribiti, kolikor le hočejo. Tudi harmico njim prepusti v celó prosto lastnino; izvzeti so samo voli in druga goved. 3. Na svojem posestvu, —tedaj od trga do potoka Črnca, kakor kažejo mejniki mejo, smejo Središčani za